



Arrest

nr. 223 822 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS *loco* advocaat A. NACHTERGAELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in de eerste plaats vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de concrete aanleiding van verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst, met name het incident in de zomer van 2018 waarbij verzoeksters man haar met een mes zou hebben bedreigd. De vaststelling dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over de gewelddaden die zij volgens haar verklaringen zou hebben moeten ondergaan, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar beweringen betreffende de problemen die zij kende met haar man, aldus de commissaris-generaal. De geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen wordt, zo luidt de beslissing vervolgens, bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat verzoeksters man haar een volmacht bezorgde opdat zij met hun dochter het land zou kunnen verlaten.

Zelfs al zou verzoekster haar man hebben verlaten omwille van relationele problemen, wat, zo luidt het, gezien haar onaannemelijke verklaringen over de concrete problemen met haar man niet zonder meer voor waar kan worden genomen, dient, aldus de commissaris-generaal, opgemerkt te worden dat uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Georgië over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken beschikt. Verzoekster toont niet aan, zo oordeelt het Commissariaat-generaal, dat indien zij eventueel relationele problemen zou kennen met haar man, zij niet op bescherming van de bevoegde Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Wat verzoeksters problemen met haar eigen familie betreft, blijkt uit haar verklaringen dat zij sinds 2012 geen contact meer met hen heeft gehad zodat, zo merkt de commissaris-generaal op, haar vrees hieromtrent niet langer als actueel kan worden beschouwd.

Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat in zoverre voor waar kan worden aangenomen dat verzoekster een alleenstaande moeder is die volgens haar advocate omwille van haar interetnisch huwelijk door haar familie en vrienden werd verstoten, ingeval van een terugkeer naar haar land van herkomst hierdoor in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden. Er kan, aldus de commissaris-generaal, worden aangenomen dat verzoekster voldoende zelfredzaam is en kan rekenen op een netwerk, en dat zij aldus bij terugkeer naar Tbilisi niet in een situatie zal belanden die kan omschreven worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij haar zoon nergens in Georgië kon registreren, wordt opgemerkt dat daargelaten dat dit een blote bewering betreft die zij met geen enkel overtuigingsstuk ondersteunt, dergelijke administratieve problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen, zo voegt de commissaris-generaal er aan toe, het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat verzoeksters verklaring betreft dat haar kinderen omwille van haar Armeense familienaam problemen zullen ondervinden, wordt opgemerkt dat verzoekster louter uitgaat van veronderstellingen, daar uit haar verklaringen blijkt dat haar kinderen geen problemen hebben gekend omwille van hun familienaam.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeksters betoog dat zij hier tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst over vertelde en dat zij dan ook zeer emotioneel en zenuwachtig was, heft de in de bestreden beslissing vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen niet op, omtrent het tijdsbestek tussen het incident waarbij haar man haar met een mes zou hebben bedreigd en haar vertrek uit haar land van herkomst. Ofschoon erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich mee brengt, ontslaat dit verzoekster niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Van verzoekster kon en mocht dan ook redelijkerwijze worden verwacht tijdens haar opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent de tijdspanne tussen het beweerde mes-incident en haar vlucht uit haar land van herkomst, waar zij, gelet op het feit dat zij respectievelijk over slechts een drietal dagen en nadien in strijd hiermee over een vier- à vijftal weken sprak, evenwel in gebreke is gebleven.

Verzoeksters verklaringen zijn daarenboven evenmin eensluidend wat de fysieke agressie van haar man jegens haar persoon betreft. Immers, waar uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat haar echtgenoot haar meermaals sloeg, duidde zij nadien in strijd hiermee tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het mes-incident in de zomer van 2018, waarna

zij Georgië niet veel later ontvluchtte, als eerste en enige voorval aan waarbij zij fysiek geweld te verduren zou hebben gehad. Voordien had ze steeds te lijden onder louter verbaal geweld, zo gaf zij ten aanzien van de commissaris-generaal aan, in weerwil van hetgeen ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven.

Er dient op gewezen dat verzoekster het verslag van haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het haar in het Georgisch werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord heeft ondertekend, waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die hierin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster had, nadat het verslag van haar gehoor haar werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in haar verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch zij liet dit na te doen. Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bevestigde zij bovendien dat het verslag van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haar er op het einde werd voorgelezen en dat zij er alles kort had kunnen vertellen.

De incoherenties in verzoeksters opeenvolgende verklaringen zetten, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkte, de geloofwaardigheid van haar verklaarde problematiek met haar echtgenoot op de helling.

In weerwil van verzoeksters huidige verzuchtingen in het verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal haar tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk en uitvoerig bevraagd omtrent haar beweerde problematische relatie met haar echtgenoot en schoonmoeder en het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden. Indien verzoekster evenwel de mening was en is toegedaan dat dit niet uitvoerig genoeg gebeurde, dient vastgesteld dat noch verzoekster, noch haar advocaat die haar tijdens het persoonlijk onderhoud vergezelde hierover enige opmerking heeft gemaakt tijdens of op het einde van het persoonlijk onderhoud. De huidige a posteriori- kritiek dienaangaande is dan ook laattijdig en niet ernstig. Bovendien dient te worden benadrukt dat het in beginsel aan verzoekster toekomt om zelf spontaan alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken, dit op correcte wijze en zo accuraat, volledig en gedetailleerd mogelijk. Verzoekster laat bovendien thans in haar verzoekschrift geheel na te preciseren/concretiseren wat zij verder nog op het Commissariaat-generaal had willen vertellen omtrent het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest en toont bovendien niet aan hoe dit van enige invloed zou (kunnen) zijn geweest op de bestreden beslissing. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog hieromtrent.

3.3.3. Door thans haar verklaringen te herhalen die zij eerder in dit verband aflegde, ontkracht, noch weerlegt verzoekster geenszins de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw man u een volmacht bezorgde opdat u met jullie dochter het land zou kunnen verlaten. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 13) dat toen u met uw man naar de notaris ging om deze volmacht te bekomen, u die dag rustig met hem probeerde te spreken, dat u hem uitlegde dat het beter voor de kinderen zou zijn dat jullie weg zouden gaan. U stelt (CGVS p. 8 & 12) nochtans ook dat uw man niet zou toestemmen met een scheiding, dat hij u overal zou weten te vinden, dat hij zelfs indien jullie zouden gescheiden zijn u altijd en overal in Georgië zou viseren, en dat hij u nu ook nog via facebook bedreigingen stuurt misschien omdat u van hem bent weggegaan. In het kader van deze context die u geeft is het bijgevolg weinig plausibel dat uw man u dan een volmacht zou geven opdat u met uw dochter het land kan verlaten. De vaststelling dat uw man u een dergelijke officiële toestemming hielp verkrijgen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw man u dermate vijandig gezind was."

Indien, zoals op algemene wijze wordt beweerd, haar man verzoekster in Georgië voortdurend aan psychisch geweld onderwierp en haar voortdurend controleerde bij elke handeling die zij stelde, hij haar volledig terroriseerde en wou dat zij zijn slavin was en dus volledig in zijn macht, hij haar naar het leven stond door haar (met een mes) met de dood te bedreigen, en zij thans vreest dat hij haar zelfs tot in België achterna zal komen, is het, zoals de commissaris-generaal pertinent oordeelde, weinig aannemelijk dat hij haar een volmacht zou geven opdat zij met haar dochter het land kon verlaten, zoals geschiedde. De vaststelling dat verzoeksters man haar een dergelijke volmacht gaf, valt dus moeilijk te rijmen met de door verzoekster geschetste tirannieke houding van en haar problemen met en vrees jegens haar man. Dit ondermijnt aldus wel degelijk en op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

Verzoekster maakt derhalve de door haar voorgehouden problemen met en vrees voor haar echtgenoot –overigens ontbreekt hiervan elk bewijs, zoals o.a. van de bewering dat hij zou bedreigen en ook nog heden de dag van vandaag (via Facebook)- niet aannemelijk of geloofwaardig.

3.3.4. Zelfs al zou alsnog geloof worden gehecht aan het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas, quod non, dient, zo merkte ook de commissaris-generaal op, vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekster heeft blijkens haar verklaringen immers slechts eenmaal beroep gedaan op de Georgische politie, die na het beweerde mes-incident in de zomer van 2018 zou zijn langsgekomen, een pv heeft opgesteld en haar man heeft ondervraagd. Ofschoon en ondanks verzoeksters verklaring ten aanzien van de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud op 30 januari 2019, inmiddels een tweetal maanden geleden, dat zij aan haar vriendinnen heeft gevraagd om de klacht die zij bij de politie heeft ingediend te versturen en dat zij deze een paar dagen later zou ontvangen en aan het Commissariaat-generaal bezorgen, ontbreekt evenwel tot op vandaag enig concreet begin van bewijs van die beweerde klacht bij de politie.

Verzoekster liet voorts geheel na de hulp en/of bescherming van de Georgische politie/autoriteiten in te roepen, nam geen advocaat onder de arm en richtte zich nooit tot de gerechtelijke instanties in Georgië. Ze heeft dus allerminst alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput en maakt aldus geenszins in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees voor haar man, zo hier toch geloof aan zou worden gehecht of bij eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst, hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeksters huidige beweringen dat zij geen effectieve bescherming van haar autoriteiten kon en kan genieten, berusten niet op ernstige, laat staan meerdere persoonlijke concrete ervaringen en betrachtingen om dergelijke bescherming te (proberen te) bekomen.

De Raad stipt aan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is.

Overigens, waar verzoekster in haar verzoekschrift oppert niet over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief te beschikken in haar land van herkomst, waarbij zij opmerkt dat “Zij kan immers niet meer terug naar haar familie in haar regio van haar herkomst, aangezien zij haar hebben verstoten omwille van haar huwelijk. Ook kan onmogelijk van haar verwacht worden dat zij zich vestigt in een ander deel van het land, waar zij geen familie en vrienden heeft om op terug te vallen, in het bijzonder gelet op het feit dat zij twee jonge kinderen te laste heeft”, wijst de Raad erop dat zo verzoekster zich bij een eventuele terugkeer naar Georgië niet meer bij haar man wil vestigen, omwille van relationele problemen of welke andere reden dan ook, uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij universitaire studies heeft gevolgd, dat zij in Georgië in de hoofdstad Tbilisi heeft gewerkt en zij er goed kon sparen en nooit financiële problemen heeft gehad, en zij op steun van een vriendin in Tbilisi kan rekenen, die heden voor haar zoon zorgt die bij die vriendin inwoont. Ten overvloede rijst de vraag of, zo geloof wordt gehecht aan die problemen, een eventuele verzoening met haar familie niet mogelijk zou zijn nu haar relatie en huwelijk met haar man aan de basis zou liggen van de beweerde problemen met haar familie met wie zij al jaren geen contact meer zou hebben, maar zij blijkens haar verklaringen van geen relatie en huwelijk met haar man meer wil weten. Hoe dan ook maakt verzoekster niet aannemelijk dat het haar, zo toch geloof zou worden gehecht aan haar verklaarde problemen met en vrees jegens haar man, in Georgië, in de hoofdstad dan wel elders, aan nationale bescherming ontbeert.

3.3.5. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) o.a. de situatie van vrouwen, huiselijk geweld en

gemengde huwelijken in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde geboorteakte van verzoeksters zoon is niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaat.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voert verzoekende partij aan dat zij een medisch attest heeft van een psycholoog dat wijst op de angst en de depressie waarmee zij kampt, zij tevens slaapproblemen heeft en met suïcidale gedachten kampt. Verzoekende partij wijst er op dat zij reeds jaren het slachtoffer is van huiselijk geweld en zij landeninformatie heeft aangebracht waaruit blijkt dat huiselijk geweld wijdverbreid is in Georgië zeker bij de etnische minderheden. Haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen op basis van enkele tegenstrijdigheden. Volgens verzoekende partij is dat de enige motivering in de bestreden beslissing.

Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarbij het EHRM oordeelde over de bewijswaarde van medische attesten in de asielpprocedure (*"I. tegen Zweden"* van 5 september 2013 en *"R.J. tegen Frankrijk"* van 19 september 2013) stelt verzoekende partij dat het niet voldoende is om enkel omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid of onvoldoende precieze verklaringen een medisch attest terzijde te schuiven in de beoordeling van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij wijst in dit verband ook naar rechtspraak van de RvS, arrest 244 033 van 26 maart 2019. Verzoekende partij benadrukt haar risicoprofiel als Georgische vrouw, gehuwd met een etnische Armeniër, slachtoffer van huiselijk geweld en gebrek aan bescherming door de Georgische autoriteiten. Geweld in de gemengde huwelijken en het gebrek aan bescherming blijken volgens verzoekende partij ook duidelijk uit de informatie die zij heeft toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekende partij vervolgt dat de tegenstrijdige verklaringen bovendien allemaal uitgelegd kunnen worden. Verzoekende partij wijst tevens op de nieuwe elementen die zij thans toevoegt met een aanvullende nota, namelijk het feit dat haar echtgenoot geen scrupules heeft om het huis te verpachten en op die manier zelfs zijn eigen zoon op straat zet. Verzoekende partij antwoordt op de vraag wie de volmacht heeft getekend dat haar echtgenoot dit heeft gedaan en zij dit voor slechts 1 kind heeft gekregen en dit gebeurde onder bedreigingen, gelet op zijn gewelddadig karakter.

4.1. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen op basis van enkele tegenstrijdigheden en dat dit de enige motivering in de bestreden beslissing is. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld omtrent de verschillende motieven waarom haar verzoek werd afgewezen: *"3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal in de eerste plaats vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de concrete aanleiding van verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst, met name het incident in de zomer van 2018 waarbij verzoeksters man haar met een mes zou hebben bedreigd. De vaststelling dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over de gewelddaden die zij volgens haar verklaringen zou hebben moeten ondergaan, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar beweringen betreffende de problemen die zij kende met haar man, aldus de commissaris-generaal. De geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen wordt, zo luidt de beslissing vervolgens, bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat verzoeksters man haar een volmacht bezorgde opdat zij met hun dochter het land zou kunnen verlaten.

Zelfs al zou verzoekster haar man hebben verlaten omwille van relationele problemen, wat, zo luidt het, gezien haar onaannemelijke verklaringen over de concrete problemen met haar man niet zonder meer voor waar kan worden genomen, dient, aldus de commissaris-generaal, opgemerkt te worden dat uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Georgië over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken beschikt. Verzoekster toont niet aan, zo oordeelt het Commissariaat-generaal, dat indien zij eventueel relationele problemen zou kennen met haar man, zij niet op bescherming van de bevoegde Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Wat verzoeksters problemen met haar eigen familie betreft, blijkt uit haar verklaringen dat zij sinds 2012 geen contact meer met hen heeft gehad zodat, zo merkt de commissaris-generaal op, haar vrees hieromtrent niet langer als actueel kan worden beschouwd.

Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat in zoverre voor waar kan worden aangenomen dat verzoekster een alleenstaande moeder is die volgens haar advocate omwille van haar interetnisch huwelijk door haar familie en vrienden werd verstoten, ingeval van een terugkeer naar haar land van herkomst hierdoor in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden. Er kan, aldus de commissaris-generaal, worden aangenomen dat verzoekster voldoende zelfredzaam is en kan rekenen op een netwerk, en dat zij aldus bij terugkeer naar Tbilisi niet in een situatie zal belanden die kan omschreven worden als vervolging in

de zin van de vluchtelingenconventie, of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij haar zoon nergens in Georgië kon registreren, wordt opgemerkt dat daargelaten dat dit een blote bewering betreft die zij met geen enkel overtuigingsstuk ondersteunt, dergelijke administratieve problemen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen, zo voegt de commissaris-generaal er aan toe, het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat verzoeksters verklaring betreft dat haar kinderen omwille van haar Armeense familienaam problemen zullen ondervinden, wordt opgemerkt dat verzoekster louter uitgaat van veronderstellingen, daar uit haar verklaringen blijkt dat haar kinderen geen problemen hebben gekend omwille van hun familienaam.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming en beschouwt haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekster geen substantiële redenen opgeeft om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partij vervolgt dat de tegenstrijdige verklaringen bovendien allemaal uitgelegd kunnen worden. De Raad merkt op dat verzoekende partij met haar voorgaande algemene opmerking haar tegenstrijdige verklaringen niet heeft verklaard en wijst verder nog op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "3.3.2. Verzoeksters betoog dat zij hier tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken voor het eerst over vertelde en dat zij dan ook zeer emotioneel en zenuwachtig was, heft de in de bestreden beslissing vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen niet op, omtrent het tijdsbestek tussen het incident waarbij haar man haar met een mes zou hebben bedreigd en haar vertrek uit haar land van herkomst. Ofschoon erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich mee brengt, ontslaat dit verzoekster niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Van verzoekster kon en mocht dan ook redelijkerwijze worden verwacht tijdens haar opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent de tijdspanne tussen het beweerde mes-incident en haar vlucht uit haar land van herkomst, waar zij, gelet op het feit dat zij respectievelijk over slechts een drietal dagen en nadien in strijd hiermee over een vier- à vijftal weken sprak, evenwel in gebreke is gebleven.

Verzoeksters verklaringen zijn daarenboven evenmin eensluidend wat de fysieke agressie van haar man jegens haar persoon betreft. Immers, waar uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat haar echtgenoot haar meermaals sloeg, duidde zij nadien in strijd hiermee tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal het mes-incident in de zomer van 2018, waarna zij Georgië niet veel later ontvluchtte, als eerste en enige voorval aan waarbij zij fysiek geweld te verduren zou hebben gehad. Voordien had ze steeds te lijden onder louter verbaal geweld, zo gaf zij ten aanzien van de commissaris-generaal aan, in weerwil van hetgeen ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven.

Er dient op gewezen dat verzoekster het verslag van haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het haar in het Georgisch werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord heeft ondertekend, waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die hierin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster had, nadat het verslag van haar gehoor haar werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in haar verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch zij liet dit na te doen. Bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bevestigde zij bovendien dat het verslag van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken haar er op het einde werd voorgelezen en dat zij er alles kort had kunnen vertellen.

De incoherenties in verzoeksters opeenvolgende verklaringen zetten, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkte, de geloofwaardigheid van haar verklaarde problematiek met haar echtgenoot op de helling.” (eigen onderlijning)

De Raad kan enkel vaststellen dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over essentiële elementen van haar relaas en problemen met haar echtgenoot manifest andersluidend zijn in de verhoren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Indien verzoekende partij zou bedoelen dat haar tegenstrijdige verklaringen zouden kunnen worden verklaard op basis van het medisch attest, voorgelegd aan de Raad via een aanvullende nota, wijst de Raad op hetgeen verder wordt vastgesteld dienaangaande.

Verzoekende partij antwoordt op de vraag wie de volmacht heeft getekend dat haar echtgenoot dit heeft gedaan en zij dit voor slechts 1 kind heeft gekregen en dit gebeurde onder bedreigingen, gelet op zijn gewelddadig karakter. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.3.3. Door thans haar verklaringen te herhalen die zij eerder in dit verband aflegde, ontkracht, noch weerlegt verzoekster geenszins de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld: “De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw man u een volmacht bezorgde opdat u met jullie dochter het land zou kunnen verlaten. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 13) dat toen u met uw man naar de notaris ging om deze volmacht te bekomen, u die dag rustig met hem probeerde te spreken, dat u hem uitlegde dat het beter voor de kinderen zou zijn dat jullie weg zouden gaan. U stelt (CGVS p. 8 & 12) nochtans ook dat uw man niet zou toestemmen met een scheiding, dat hij u overal zou weten te vinden, dat hij zelfs indien jullie zouden gescheiden zijn u altijd en overal in Georgië zou viseren, en dat hij u nu ook nog via facebook bedreigingen stuurt misschien omdat u van hem bent weggegaan. In het kader van deze context die u geeft is het bijgevolg weinig plausibel dat uw man u dan een volmacht zou geven opdat u met uw dochter het land kan verlaten. De vaststelling dat uw man u een dergelijke officiële toestemming hielp verkrijgen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw man u dermate vijandig gezind was.”*

Indien, zoals op algemene wijze wordt beweerd, haar man verzoekster in Georgië voortdurend aan psychisch geweld onderwierp en haar voortdurend controleerde bij elke handeling die zij stelde, hij haar volledig terroriseerde en wou dat zij zijn slavin was en dus volledig in zijn macht, hij haar naar het leven stond door haar (met een mes) met de dood te bedreigen, en zij thans vreest dat hij haar zelfs tot in België achterna zal komen, is het, zoals de commissaris-generaal pertinent oordeelde, weinig aannemelijk dat hij haar een volmacht zou geven opdat zij met haar dochter het land kon verlaten, zoals geschiedde. De vaststelling dat verzoeksters man haar een dergelijke volmacht gaf, valt dus moeilijk te rijmen met de door verzoekster geschetste tirannieke houding van en haar problemen met en vrees jegens haar man. Dit ondermijnt aldus wel degelijk en op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas.

Verzoekster maakt derhalve de door haar voorgehouden problemen met en vrees voor haar echtgenoot –overigens ontbreekt hiervan elk bewijs, zoals o.a. van de bewering dat hij zou bedreigen en ook nog heden de dag van vandaag (via Facebook)- niet aannemelijk of geloofwaardig.”

Waar verzoekende partij er op wijst dat zij reeds jaren het slachtoffer is van huiselijk geweld en zij landeninformatie heeft aangebracht waaruit blijkt dat huiselijk geweld wijdverbreid is in Georgië zeker bij de etnische minderheden, en verder stelt dat het geweld in de gemengde huwelijken en het gebrek aan bescherming ook duidelijk blijken uit de informatie die zij heeft toegevoegd aan het verzoekschrift, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.3.5. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekster naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) o.a. de situatie van vrouwen, huiselijk geweld en gemengde huwelijken in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”*

Het benadrukken van haar risicoprofiel als Georgische vrouw, gehuwd met een etnische Armeniër, slachtoffer van huiselijk geweld en gebrek aan bescherming door de Georgische autoriteiten, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dienaangaande kan nog opgemerkt worden dat verzoekende partij bovendien hoog opgeleid is en in het verleden tewerkgesteld is geweest in het bedrijf van haar ouders (*“Unief, pedagogie, LO,”* gehoorverslag, p. 4, en 2-3). Volledigheidshalve kan tevens opgemerkt worden dat verzoekende partij en haar echtgenoot nadat hun verzoek om internationale bescherming afgewezen werd in Duitsland, en in Zweden, zij vanuit Duitsland vrijwillig terugkeerden niettegenstaande verzoekende partij verklaarde dat zij om dezelfde reden een verzoek om internationale bescherming indiende in 2012 (gehoorverslag, p. 4).

4.2. Verzoekende partij wijst tevens op de nieuwe elementen die zij toevoegt met een aanvullende nota, namelijk het feit dat haar echtgenoot geen scrupules heeft om het huis te verpachten en op die manier zelfs zijn eigen zoon op straat zet. Ter ondersteuning van de bijkomende verklaring legt verzoekende partij enerzijds een Facebookgesprek neer tussen haar en haar burens, met vertaling, en anderzijds een kopie van een *“contrat de prêt et d'hypothèque avec droit d'usage”* met Franse vertaling. In de aanvullende nota stelt verzoekende partij omtrent dit laatste dat *“haar echtgenoot de woning waarin zij verbleven in Tbilisi (Georgië), en die eigendom was van haar schoonmoeder, verpacht heeft voor een bedrag van 16.000 \$”*.

De Raad merkt omtrent het Facebookgesprek tussen verzoekende partij en haar burens op dat een dergelijk Facebookgesprek door mogelijke inscenering geen enkele garantie biedt over de authenticiteit van wat afgebeeld en gecommuniceerd wordt waardoor deze elke objectieve bewijswaarde ontbeert. Er kan immers niet uitgemaakt worden in welke mate het gesprek tussen verzoekende partij en haar burens authentiek of geïncsceneerd is.

De, volgens verzoekende partij, pachtovereenkomst, met vertaling, betreft afdrucken van foto's van de pachtovereenkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend aan deze afdrucken omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. Daarnaast, en in de mate enig geloof kan gehecht worden aan dit document, dient vastgesteld te worden dat dit een notariële akte moet voorstellen die in het bijzijn van een notaris werd opgesteld. De notariële akte is een contract tussen de eigenaar van het huis, namelijk de schoonmoeder van verzoekende partij, en een derde partij. Op geen enkel moment blijkt uit dit document dat de echtgenoot van verzoekende partij betrokken partij is bij het contract waarvan sprake in de notariële akte, laat staan dat daaruit blijkt dat hij geen scrupules heeft en hij zijn eigen zoon op straat heeft gezet. Of dat hij gewelddadig is en zij slachtoffer is van huiselijk geweld. Tevens dient vastgesteld te worden dat er ook geen sprake is van 16.000\$ in het contract. Verzoekende partij en haar burens hebben het tijdens het Facebookgesprek over een bedrag van 16.000 (zonder munteenheid) terwijl de prijs in het contract is aangegeven in de notariële akte 42.350GEL.

De Raad besluit met betrekking tot deze nieuwe elementen dat deze op geen enkele wijze het relaas en de vrees van verzoekende partij ondersteunen.

4.3. Verzoekende partij voert aan dat zij een medisch attest heeft van een psycholoog dat wijst op de angst en de depressie waarmee zij kampt, zij tevens slaapproblemen heeft en met suïcidale gedachten kampt. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarbij het EHRM oordeelde over de bewijswaarde van medische attesten in de asielprocedure (*“I. tegen Zweden”* van 5 september 2013 en *“R.J. tegen Frankrijk”* van 19 september 2013) stelt verzoekende partij dat het niet voldoende is om enkel omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid of onvoldoende precieze verklaringen een medisch attest terzijde te schuiven in de beoordeling van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij wijst in dit verband ook naar rechtspraak van de RvS, arrest 244 033 van 26 maart 2019.

Verzoekende partij stelt in haar aanvullende nota dat de psychologe getuigt dat verzoekende partij lijdt aan een angst-depressie beeld, met slaapproblemen, vergeetachtigheid en zelfmoordgedachten. Ook bevestigt zij dat verzoekende partij sinds meerdere jaren het slachtoffer is van een conflictueuze echtelijke situatie omwille van het feit dat haar echtgenoot Armeens is.

Zij stelt dat deze spanningen langzaamaan zijn geëvolueerd tot bedreigingen en fysiek geweld ten aanzien van haar, waarbij haar echtgenoot haar met name reeds heeft bedreigd met een mes. Haar psycholoog bevestigt verder dat zij zich in een psychisch kwetsbare toestand bevindt ten gevolge van familiaal geweld dat zij gedurende jaren heeft moeten ondergaan, en dat een bijkomend element is dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kracht bijzet. Daarenboven dient haar psychische toestand ook in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de coherentie en consistentie van haar verklaringen. De enkele tegenstrijdigheden die bestonden tussen haar opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS kunnen namelijk het gevolg zijn geweest van haar zwakke psychische situatie. De psychologe benadrukt immers dat zij o.a. lijdt aan vergeetachtigheid.

In arrest nummer 244.033 van 26 maart 2019 oordeelt de Raad van State (RvS) dat een gebrek aan geloofwaardigheid omwille van een vaag en weinig onderbouwd vluchtverhaal niet voldoende is om medische attesten, die opgelopen letsels objectief aantonen, niet in overweging te nemen in de beoordeling van een risico op schending van artikelen 3 en 4 van het EVRM.

Het medisch attest wordt wel degelijk meegenomen in de beoordeling. De Raad merkt echter op dat uit het neergelegde medisch attest niet blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest door haar mentale gezondheidstoestand om een coherent, gedetailleerd en consistent asielrelaas naar voor te brengen. In het medisch attest wordt door de psychologe gesteld dat verzoekende partij vergeetachtig zou zijn, maar blijkt niet op basis van welke specifieke onderzoeken/vaststellingen zij tot deze conclusie is gekomen. Uit het attest valt ook niet op te maken op basis van hoeveel consultaties de psychologe tot haar vaststellingen omtrent verzoekende partij haar mentale gezondheidstoestand is gekomen. De Raad merkt bovendien op dat het medisch attest dateert van 21 mei 2019, en dat het attest vermeldt dat zij pas in therapie is gegaan sinds april 2019, terwijl het gehoor op de DVZ plaatsvond op 7 januari 2019 en het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 30 januari 2019. Verzoekende partij toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerm minst aan dat zij tijdens het gehoor op de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing. Verder blijkt uit de vragenlijst van het CGVS van 7 januari 2019 en de notities van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2019 echter dat verzoekende partij duidelijke verklaringen aflegde over haar voorgehouden problemen in het land van herkomst en dat zij geen melding maakte van eventuele problemen omtrent haar mentale gezondheidstoestand, noch kan dit blijken uit het verloop van het gehoor op de DVZ en het CGVS. Verder merkt de Raad nog op dat dergelijke psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. De Raad merkt ten slotte op dat uit de "*Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ*" van verzoekende partij niet blijkt dat zij dergelijke elementen heeft opgeworpen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook de stukken die zij voorlegt in haar aanvullende nota haar relaas niet ondersteunen omdat enerzijds het Facebookgesprek geënceneerd kan zijn en anderzijds de notariële acte geen enkele aanwijzing geeft van het huiselijk geweld en de aard van haar echtgenoot.

Wat de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en de Raad van State betreft, merkt de Raad op dat in het arrest nummer 244.033 van 26 maart 2019 van de Raad van State (RvS) stelt dat een gebrek aan geloofwaardigheid omwille van een vaag en weinig onderbouwd vluchtverhaal niet voldoende is om medische attesten, die opgelopen letsels objectief aantonen, niet in overweging te nemen in de beoordeling van een risico op schending van artikelen 3 en 4 van het EVRM. Uit de bespreking van het medisch attest blijkt dat dit attest haar vrees voor haar echtgenoot geenszins objectief aantoon.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS